

ערב הקרב בילתה גילה רזין ליד המחסומים בדרום ביירות ובמרכזה ומדווחת על הזעם של האוכלוסיה:

המתחמים

לא נרגעתי. שאלתי אם כדאי להזיז את המכונית למקום מוגן יותר והם השיבו שהמקום הבטוח ביותר הוא לידם. ההפגזה נמשכה. בבתים הסמוכים לי מחסום לא כיבו את האורות. אורחי לבנון המשיכו בשיגרת־חיייהם. בשעה 10 הודיע דובר צה"ל שההפגזה פסקה, וכל מטוסינו חזרו הביתה בשלום. אני המשכתי לשמוע אותם עוד כרבע שעה בשמי ביירות, ממשיכים להטיל עוד פצצות. חלק מהחיילים פרשו לשקיה־שינה ור ניסו להירדם. רק שניים מהם נותרו יושבי בים במישמרת במחסום. אחד מהם היה יונתן. הוא עדיין לא ויתר על עניין היראיון. שאלתי מה מרגיז אותם עכשיו. יונתן הסביר: „אני שונא את התפקיד שלי פה במחסום. לא לשם כך התגייסתי לצה"ל. אני לא מסוגל להתמודד עם

חייל אחר, רונן שמו. ביקש שאמסור ד"ש למישפחתו. כשעשיתי כבקשתו, בי יום הראשון השבוע, סיפרה לי אמו ה־ נרגשת כי זה עתה הודיעו לה שרונן נפצע בקרבות היום ליד נמל־התעופה. בשעה 9 הודיעו ברדיו שמטוסים ו־ ארטיילריה התחילו להפגין את השכונות הדרומיות בביירות. קרוב למקום שבו עמדתי. אני לא שמעתי עדיין כלום. רק ממעל ראיתי עשר פיצצות־תאורה. כעבור רבע שעה החלה ההפגזה המובטחת. כל האיזור רעש. אך החיילים התהלכו בר מקום כאילו לא קורה סביב מאומה. אמרתי שחבל שאני לא נמצאת ברגע זה על גג מלון אלכסנדר, כדי לצלם מ־ הגובה את ההפגזה בלילה מואר, והחיי־ לים במחסום הרגיעו אותי. „לא נורא, אם ישיבו אש ממערב ביירות, יכול להיות שגניה אנחנו בטוח־ראש.“

דרכונים שתי נשים בהריון מתחננות לפני חייל צה"ל במחסום המוסיאון. שיתן להן לחזור לקחת את שניים מילדיהן, שהשאירו בבית במערב־ ביירות. בערבות לכך שיחזרו למיזרח ביירות, הן הציעו להשאיר בידן תעודותיהן.

בריחה החוצה זוג צעיר ממערב־ביירות עובר במחסום המוסיאון לכיוון מיזרח ביירות. האב לקח איתו מכשיר טלוויזיה וידיא, האם לקחה את תינוקה, שקיט חיתולים ואלבום תמונות. לאן? עדיין לא החליטו.

ליד המוסיאון אחד מבין שלושת המחסומים בביירות. הנחשב למעבר הבטוח ביותר. הכביש מתקל בקטע שבין המחסום של הפלסטינים והמחסום הישראלי, ולכן יש סיכוי שכדורי־הצלפים לא יפגעו בעוברים.

אני עצבני אומר יונתן. חייל בסדר, במחסום דרומית לנמל־ התעופה של ביירות.

לא קרה שם כלום. רק השיעמום בארץ הזרה מפריעה לחייל הצעיר. שעלה מ־ אנגליה ערב גיוסו לצה"ל.

השעה הייתה 7 בערב. צה"ל אסר מעבר משם לכיוון ביירות. „בשעות היום ירו בכביש העולה לעאליי בשני כל־רכב אורחיים. לכן מסוכן יותר לעבור פה בלילה.“ הסביר החייל הצעיר. „רק מחר בבוקר, ייצא סיוור ראשון בדרך העולה לביירות, ואחריו נרשה לאזרחים לנוע בכביש.“

למחסום הגיעו אחרי שעת־הנעילה עשרות רות מכוניות, ובהן אזרחים לבנוניים הרגיילים בשעה כזו לחזור לבתיהם. אך חיילי צה"ל הם ממושמים, והם אסרו מעבר באופן כמעט מוחלט.

למכוניות שהובילו דיפלומטים אמריק־ איים, ששבו משיחות בישראל לכיוון מערב ביירות, ניתן היה־מעבר. לאחרים לא.

יונתן החקשה להגיוח לי. הוא התעקש להשמיע לי כל מה שהציק לו. הציע לי לראיין אותו. חשוב לו. שדרך כליה־תיק שורת יידע הציבור, ולא יטעה, כי גולני פעל באיזור מסויים בלבנון. הוא היה מצוברח מכך שראה באחד העיתונים תמונה של חיילים השומרים על קבוצת שבויים.

„גלחמנו שם קשה. זה היה מיבצע מוצ־ לח. מלווה בסכנת־חיים, ובסוף כתבו תחת התמונה, המראה את החיילים מ־ היחידה שלי. שאלה הם הצנחנים.“ הסביר תי לו שאני לא יכולה לשנות את מה שנעשה כבר, ויונתן נראה מאוכזב.

הבעה ילד לבנוני מנסה לשכנע חייל צה"ל במחסום המוסיאון, לחזור ברגל לביתו.